

Chương 246: Pháp Sư Vĩ Đại Nhất Mọi Thời Đại (Số từ: 3359)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

23:01 PM 15/05/2023

Cuộc họp của Hội Nghiên cứu Phép thuật của chúng tôi được tổ chức vài ngày sau đó.

“Cái gì... Tất cả những thứ này là gì vậy?”

“Tiền tài trợ, còn gì nữa?”

Tôi có thể cho những người khác xem những lá thư tài trợ đến từ Hội học sinh Royal Class.

Mọi người đều không nói nên lời. Ngay cả Harriet, người không có gì để ghen tị khi nói đến sự giàu có, cũng rối trí.

[Sư đoàn 1 của Hiệp sĩ Hoàng gia, Shanapell] –
400 xu bạch kim

[Hội thương gia] – 300 xu bạch kim

[Hiệp hội Phép thuật] – 100 xu bạch kim

[Bá tước Kräusen] – 50 xu bạch kim

[Hiệp sĩ Raslan] – 10 xu bạch kim

·
·
·

Nhiều khoản tài trợ đã đến từ những nhóm xử lý mọi việc nhanh chóng.

Đồng tiền bạch kim có giá trị bằng 100 đồng vàng. Điều đó có nghĩa là một đồng xu bạch kim tương đương với 100.000.000 won.

Vì vậy, Shanapell đã tài trợ cho chúng tôi 40 tỷ won và Merchant Guild 30 tỷ won.

Đó là cái giá mà Shanapell sẵn sàng trả cho sự ưu ái của Olivia.

Và Thương hội sẵn sàng trả nhiều tiền như vậy để có mối quan hệ thân thiện với Hoàng gia.

Đó là một số tiền thậm chí còn lớn hơn tôi mong đợi.

Sự hỗ trợ của Hội học sinh vẫn chưa được quyết định bởi vì họ không thể quyết định những thứ như vậy bằng một vài từ.

Tuy nhiên, vào thời điểm đó, sự hỗ trợ của Hội học sinh thậm chí không còn cần thiết nữa.

“Đây không phải là tất cả, sẽ còn nhiều nữa. Tất nhiên, những người trực tiếp từ các tổ chức đã đến gần như đầy đủ.”

Chúng tôi đã thu được gần 100 tỷ won tiền tài trợ. Tất nhiên, nó sẽ không nhiều như vậy nếu không có Shanapell và Hội thương gia.

Nhiều sự trùng hợp bất thường đã kết hợp lại để tạo ra số tiền đáng kinh ngạc vượt xa mọi mong đợi.

Tất cả họ đều nhìn tôi như thể tôi là một vị thần kiếm tiền sau khi nhìn thấy tất cả các khoản tài trợ mà tôi nhận được từ cuộc họp tài trợ.

Tôi cũng không thể tin được, nhưng điều đó còn khó hơn đối với họ.

Louis Ancton, thủ quỹ của chúng tôi, ngạc nhiên hơn bất kỳ ai.

“Còn chưa đủ sao?”

“Không... Sao có thể thế được?”

Đó là những gì anh ấy nói, nhưng chúng tôi không bao giờ biết điều gì có thể xảy ra sau đó. Tiền, đặc biệt khi nó là ngân sách, là thứ mà người ta không bao giờ biết được mình sẽ phải sử dụng khi nào và bao nhiêu.

Đặc biệt là Harriet đang ngồi đó, không nói nên lời, khóe miệng hơi giật giật.

“Tôi không nghĩ mọi người sẽ làm điều gì ngu ngốc, nhưng chúng ta phải minh bạch về các khoản chi tiêu của mình. Các nhà tài trợ đã cấp tiền cho chúng ta có thể quan tâm đến những gì chúng ta đang làm, vì vậy tôi phải báo cáo thường xuyên việc sử dụng và số dư ngân sách của mình. Hiểu chưa?”

“Ừm, hiểu rồi.”

Ngân sách ban đầu của chúng tôi cũng khá lớn, nhưng chúng tôi đã có thể kiếm được một khoản còn lớn hơn nên Louis có vẻ hoang mang và hơi sợ hãi. Chà, đó là bởi vì nó sẽ trở thành một vấn đề lớn nếu cuối cùng anh ta điền vào sổ cái một cách sai lầm.

Thấy Harriet hoàn toàn không nói nên lời khá buồn cười.

Khi tôi thành lập câu lạc bộ có tên là Hội Nghiên cứu Phép thuật, tôi chưa bao giờ nghĩ mọi chuyện lại thành ra như vậy.

Tôi chỉ định thành lập câu lạc bộ và để họ tự điều hành, nhưng cuối cùng tôi lại trở thành thành viên, thậm chí là Hội trưởng của nó, và thậm chí còn nghe theo yêu cầu bông đùa của Harriet để kiếm thêm tiền.

Mặc dù tôi không giỏi trong việc đối phó với mọi người.

Nếu tôi không trở thành Hội trưởng của câu lạc bộ, rõ ràng là nó đã không thể hoạt động bình thường.

“Cậu đã vất vả rồi, Reinhardt.”

Adelia đã nói như vậy. Cô bày tỏ lòng biết ơn chân thành của mình.

Sau cô ấy, những người khác cũng lần lượt nói lời cảm ơn.

Harriet trông vẫn hoang mang.

"C-cậu... Cậu thực sự có thể..."

Harriet nghĩ rằng tôi bị xếp cuối cùng trong cuộc kiểm tra giữa kỳ vì tôi phải vật lộn với yêu cầu vô lý của cô ấy là tặng quỹ của chúng tôi.

Tuy nhiên, cuối cùng tôi đã tạo ra kết quả vượt xa sức tưởng tượng của cô ấy.

Tất nhiên, tôi sẽ không thể làm được điều đó nếu không có sự giúp đỡ của Olivia, nhưng mối liên hệ của tôi với cô ấy cũng có thể được coi là sức mạnh của tôi.

"Tớ... thực sự không biết cái gì là cái gì nữa."

Harriet thở dài khi nhìn tôi.

"Làm tốt lắm. Cảm ơn."

Tôi cảm thấy kỳ lạ khi Harriet bày tỏ lòng biết ơn của mình một cách chân thành như vậy. Họ coi tôi như thể tôi là một vị thần nào đó của Hội Nghiên cứu Phép thuật mặc dù tôi không biết tí gì về Ma thuật.

"Miễn là cậu biết. Chỉ cần làm những gì cậu đã nói, bạn punks. Cậu không thể sử dụng việc thiếu tiền như một cái cớ nữa, hiểu chưa?"

Bắt đầu làm đi!

"Phải..."

Mọi người thờ dài như thể họ mong đợi rằng mọi thứ sẽ kết thúc như vậy.

***

Hiệp hội nghiên cứu phép thuật đã trở lại đúng hướng.

Không giống như họ tạo ra bất kỳ kết quả thích hợp nào, nền tảng để họ tạo ra một số thứ chỉ được đặt ra.

Theo thời gian, họ có thể lại phàn nàn về việc thiếu ngân sách, nhưng ít nhất có lẽ họ sẽ không phàn nàn trong phần còn lại của năm đó.

Tôi bảo họ hãy sử dụng bao nhiêu tùy thích nếu họ có thứ họ cần. Sẽ thật buồn cười nếu họ không thể tiến bộ trong nghiên cứu của mình vì vấn đề tiền bạc.

Nhưng chỉ vì tôi bảo họ tiêu bao nhiêu tùy thích không có nghĩa là họ sẽ tiêu hơn 100 tỷ won trong một tháng, đúng không?

Việc xây dựng các cửa hàng tại mỗi nhà ga xe lửa cũng đang được tiến hành. Chúng tôi đã có không gian, giấy phép đã được cấp và các khoản đầu tư đã được nhận.

Thiết lập các cửa hàng không phải là điều gì đó mất nhiều thời gian.

Đột nhiên, nhìn thấy một cửa hàng tiện lợi đơn giản được xây dựng ở nhà ga gần Temple khiến tôi cảm thấy kỳ lạ vì một lý do nào đó.

Ý tôi là, rốt cuộc thì tất cả đều bắt đầu với một số từ tôi đã nói.

Tôi tự hỏi liệu đó có phải là thứ mà người ta gọi là cảm giác thành tựu hay không. Tôi thậm chí nhận ra rằng mọi người trong kinh doanh đạt được cảm giác thành công thông qua các phương tiện khác ngoài tiền bạc.

Các mặt hàng được bán trong cửa hàng không khác gì những mặt hàng được bán trong các cửa hàng tiện lợi hiện đại. Họ bán những thứ như bữa ăn đơn giản cho những người bỏ bữa sáng và những thứ nhỏ nhặt mà họ có thể quên nhưng có thể cần, như khăn giấy.

Mặc dù không có nhiều người nhưng vẫn có một lượng người đến và đi đều đặn.

Nó làm tôi nhớ đến câu nói rằng mọi người không biết họ muốn gì cho đến khi họ có được nó.

Nhà ga chỉ là một điểm dừng chân, và có lẽ họ chưa bao giờ cảm thấy cần phải mua bất cứ thứ gì bên trong đó hoặc kiếm một ít thức ăn để ăn trên đường đi.

Nhưng nếu các cửa hàng biến mất, người dân sẽ cảm thấy rất bất tiện.

Giống như những người trước đây có thể sống mà không cần điện thoại thông minh bắt đầu cảm thấy lo lắng khi họ không có điện thoại thông minh bên mình.

Tương tự như vậy, như thể hiện trong quá trình phát triển của cuốn tiểu thuyết gốc, các pháp sư, những người đã sử dụng Ma pháp theo nguồn năng lượng của riêng họ trước đó, cuối cùng không thể chiến đấu bình thường nếu không có Power Cartridge sau này.

Một cái gì đó mà mọi người cần nhưng không biết họ cần...

Đó là nơi giá trị đến từ.

“Vậy ngoài cái đó ra thì còn gì nữa?”

“Hừm...”

Tôi hướng câu hỏi đến Eleris.

Cô ấy đang ở trong căn hộ bán tầng hầm của mình. Mùi ẩm mốc đã biến mất, có lẽ vì cô đã dọn dẹp và áp dụng một số biện pháp chống lại nó.

Tôi nói với cô ấy rằng tôi đã thành lập Hội Nghiên cứu Phép thuật và lên kế hoạch phát triển nhiều thứ khác nhau và rằng tôi đã mang về một số tiền khá lớn.

Eleris làm ầm lên, nói rằng cô ấy không biết tôi có thể làm những việc đó.

Phản ứng của cô ấy đối với những thứ tôi muốn làm cũng tương tự như những người khác.

“Một thứ mà mọi người thậm chí không biết lại rất tiện lợi đối với họ... Hmm...”

Eleris đầu đầu trước câu hỏi của tôi, nhưng có vẻ như cô ấy không nghĩ ra được gì cả.

“Thần thực sự không biết nhiều về kinh doanh, và cũng không hiểu tại sao Điện hạ lại làm những việc này.”

* * *

Không còn nghi ngờ gì nữa, việc làm cho các bạn cùng lớp của tôi mạnh hơn không liên quan gì đến việc tái thiết Ma giới.

“Tuy nhiên, chuyên môn của thần... là Ma thuật. Thần cảm thấy như nó sẽ không đáng.”

"Không sao đâu. Ta chỉ yêu cầu cô nói bất cứ điều gì xuất hiện trong đầu, không phải để đưa ra một giải pháp thay thế."

Eleris tập trung một chút, tạo ra một ngọn lửa xuất hiện trên tay cô.

“Đây là ma thuật tạo lửa.”

"Ta đoán vậy."

Một Ma pháp thấp nhất trong số những Ma pháp cấp thấp. Đó là một Ma pháp cấp thấp đến nỗi điều duy nhất nó có thể được sử dụng là đốt lửa trại. Cô ấy định làm gì với điều đó? Trong mắt tôi,

Eleris chỉ đơn giản là nhìn chăm chăm vào ngọn lửa mà cô ấy đã tạo ra.

“Thần có thể sử dụng Ma pháp này hàng chục lần với lượng mana hiện tại của mình. Và cũng sẽ không phải niệm chú. Điều này chỉ có thể xảy ra vì thần rất quen thuộc với nó.”

“...Là vậy sao?”

“Nhân tiện, thần đã niệm chú lần này. Thần đã làm vậy.”

Xét cho cùng, đó là một lĩnh vực nghiên cứu nâng cao, và là một người ngoài cuộc, tôi không thể hiểu Eleris đang cố nói với tôi điều gì.”

“Đó là một Ma pháp cấp thấp không cần niệm chú. Tuy nhiên, cô đã phải niệm chú ngay bây giờ?”

“Vâng.”

“Tại sao cô cần phải niệm chú?”

“Bởi vì thần đã sử dụng [sức mạnh ma thuật] xung quanh mình, chứ không phải bên trong cơ thể, để sử dụng Ma pháp tạo lửa.”

“Cái gì...?”

Các pháp sư sử dụng [sức mạnh ma thuật] bên trong của họ để sử dụng Ma pháp. Do đó, thứ hạng chỉ số Ma thuật của một người biểu thị lượng [sức mạnh ma thuật] được giữ trong cơ thể của một người.

'Tuy nhiên, sử dụng [sức mạnh ma thuật] trong không khí, như tôi đã đọc trong một số truyện tranh, liệu điều đó có khả thi ở thế giới này không?'

“Không phải phương pháp sử dụng [sức mạnh ma thuật] bên ngoài giống như [sức mạnh ma thuật] bên trong của một người mà cô đã đề cập là được sử dụng để khắc phục tình trạng thiếu [sức mạnh ma thuật] bên trong cơ thể của một người sao?”

"Vâng."

“Vì vậy, điều thần muốn nói là phương pháp hiện tại cũng được thiết kế để giảm bớt một số bất tiện mà mọi người cảm thấy vào thời điểm đó.”

“Ý cô là ‘bất tiện’ sao...”

“Phải, thi triển Ma pháp bằng [sức mạnh ma thuật] bên ngoài khó hơn nhiều lần so với việc sử dụng [sức mạnh ma thuật] bên trong của một người để kích hoạt Ma pháp bởi vì chúng ta sẽ phải tính toán và ước tính ngay lập tức lượng năng lượng phải liên tục truyền vào chúng ta.”

Đó có phải là khái niệm giống như một chiếc ô tô phải liên tục hút xăng từ bên ngoài mà không có bình xăng không?

Tôi không thể hiểu nó một cách chính xác, nhưng tôi cảm thấy như mình đã hiểu rõ ý của cô ấy.

“Từ rất lâu rồi, Ma thuật cổ đại đã hoạt động như thế này. Đó là lý do tại sao ma thuật được coi là một khả năng đặc biệt mà chỉ một số ít được chọn để sử dụng, thậm chí còn ít hơn ngày nay. Vào thời điểm đó, thậm chí không có 100 pháp sư trên lục địa và họ cũng không thực sự mạnh mẽ. Nếu thần sử dụng Ma thuật như họ đã làm hồi đó, thần sẽ không thể sử dụng Ma pháp quy mô lớn.”

“...Vậy ý cô là phương pháp niệm chú hiện tại được tạo ra để giảm bớt sự bất tiện của việc sử dụng Ma thuật trong khi phải kiểm soát dòng chảy của [sức mạnh ma thuật] bên ngoài?”

"Vâng."

Giống như các Power Cartridge được tạo ra để vượt qua các giới hạn của Ma thuật, phương pháp đã được thiết lập sẵn cũng được tạo ra để vượt qua các giới hạn nhất định.

“Mọi người thấy việc kiểm soát [sức mạnh ma thuật] bên trong cơ thể họ dễ dàng hơn, đó là lý do tại sao một số phương pháp để tăng lượng mana bên trong của một người đã được nghiên cứu. Đó là dạng ma thuật đã trở nên phổ biến sau lịch sử lâu đời của nó, nên khả năng tiếp cận ma thuật đã tăng lên rất nhiều so với ngày xưa.”

Có một cách để sử dụng [sức mạnh ma thuật] của tự nhiên...

Đó chỉ là một phương pháp đã bị bỏ rơi từ lâu trong nhiều thế kỷ vì nó quá khó.

“Thần thực sự không biết ngày nay mọi người thấy điều gì bất tiện, vì vậy thần chỉ muốn nói rằng Ma thuật ngày nay là phiên bản thoải mái hơn của Ma thuật trước đây... Tuy nhiên, thần không biết thông tin này sẽ giúp ích gì cho Điện hạ.”

Tôi đoán cô ấy chỉ nói bất cứ điều gì đến với tâm trí của mình.

Tôi cười toe toét.

“Không, cô đã giúp ích rất nhiều.”

Khó không có nghĩa là không thể.

Harriet de Saint-Owan, người đã có thể sử dụng [sức mạnh ma thuật] của tự nhiên...

Sau đó, cô ấy sẽ không biến thành Nữ thần hủy diệt chứ?

Chỉ tưởng tượng thôi đã thấy hãi hùng rồi.

Tất nhiên rồi...

“C-cậu! Tại sao cậu chỉ làm điều này với tớ?! Tại sao cậu luôn cho tớ những điều khó khăn nhất để làm?! Tại sao tớ là người duy nhất phải làm điều này?!”

Harriet thực sự bắt đầu khóc khi tôi bảo cô ấy nghiên cứu cách tận dụng [sức mạnh ma thuật] trong không khí để thi triển Ma pháp.

***

Ma thuật vận hành bằng [sức mạnh ma thuật] bên ngoài...

Tôi tự hỏi liệu có vô lý không khi yêu cầu Harriet thử phương pháp mà ngay cả Eleris cũng phải vật lộn với mặc dù cô ấy có tài năng tốt nhất trong lĩnh vực ma thuật. Harriet đã khóc khi tôi giao cho cô ấy một nhiệm vụ khác vô nghĩa như nghiên cứu [Ma pháp không gian].

Harriet dường như hiểu lầm rằng tôi chỉ làm điều đó để trêu chọc cô ấy.

Sau khi cô ấy bình tĩnh lại một chút, tôi bắt đầu nói lại.

"Không, tớ thực sự chỉ yêu cầu làm điều này bởi vì tớ thực sự nghĩ rằng cậu có thể làm được. Tớ không cố bắt nạt cậu ở đây. Tớ có điên không?"

"Cậu có!"

Ah...

Phải...

Nhưng không phải khi nói đến điều đó. Tôi đã có xu hướng nói chuyện nhằm nhí chỉ để trêu chọc cô ấy, nhưng đó hoàn toàn không phải là trường hợp vào lúc này!

"Đúng, nhưng cậu còn chưa thử, sao có thể từ chối, Đồ ngốc?"

"Không phải mọi người chỉ sử dụng phương pháp đó bởi vì họ ngu ngốc sao? Lý thuyết ma thuật

hiện đại được tạo ra bởi những người thông minh và giỏi hơn nhiều so với—”

“Nếu tất cả bọn họ đều ngu ngốc thì sao?”

“...Huh?”

Khi tôi cắt lời cô ấy và xen vào, Harriet, với đôi mắt ngán lệ, đã bị sốc.

“Điều gì sẽ xảy ra nếu tất cả những người tạo ra lý thuyết ma thuật hiện tại đều ngu ngốc hơn cậu rất nhiều?”

“C-cái gì... Ý cậu là gì?”

“Mọi Pháp sư trong lịch sử đều có thể ngu hơn cậu rất nhiều.”

Điều đó có nghĩa là cô ấy chỉ đang đi theo con đường được lát bởi những kẻ ngốc.

Tất nhiên, họ đều thông minh hơn tôi, nhưng Harriet có thể thông minh hơn họ rất nhiều.

Cô nắm giữ tài năng [Ma pháp] vĩ đại nhất trong lịch sử, không chỉ trong Gia tộc Saint-Owan. Harriet sẽ có thể biến điều không thể thành có thể. Harriet dường như thực sự sửng sốt trước lời khen lối bịch vượt xa sự táo bạo của tôi.

Mặt cô ấy thậm chí còn đỏ lên.

“Cậu... Cậu có nghiêm túc không?”

“Tất nhiên rồi.”

Harriet nhìn tôi.

Harriet dường như đang cố gắng tìm ra ý định ẩn giấu của tôi, những điểm đáng ngờ và bất kỳ dấu hiệu nào cho thấy tôi chỉ làm điều đó để chọc cười cô ấy.

Nhưng không có những thứ như vậy. Tôi tin rằng Harriet có nhiều tài năng hơn và là một pháp sư thông minh hơn rất nhiều so với tất cả các pháp sư khác từng tồn tại trong lịch sử.

“Này... Cậu nghĩ tớ là một thiên tài đến mức nào? Trên cơ sở nào? Cũng không dám...”

“Trên lục địa. Không, bất kể chủng tộc nào, tớ tin rằng cậu sẽ là Pháp sư vĩ đại nhất trong lịch sử. Cậu biết tài năng của tớ mà đúng chứ.”

“À, vâng.”

—[Tự đề xuất]...

Tôi nhìn Harriet với ánh mắt kiên định, sẵn sàng đánh cược mọi thứ vào cô ấy chứ không phải bản thân mình.

“Đó là những gì tớ tin.”

Có vẻ như đó chỉ là một cách sử dụng [Tự đề xuất], nhưng nó thực sự đúng.

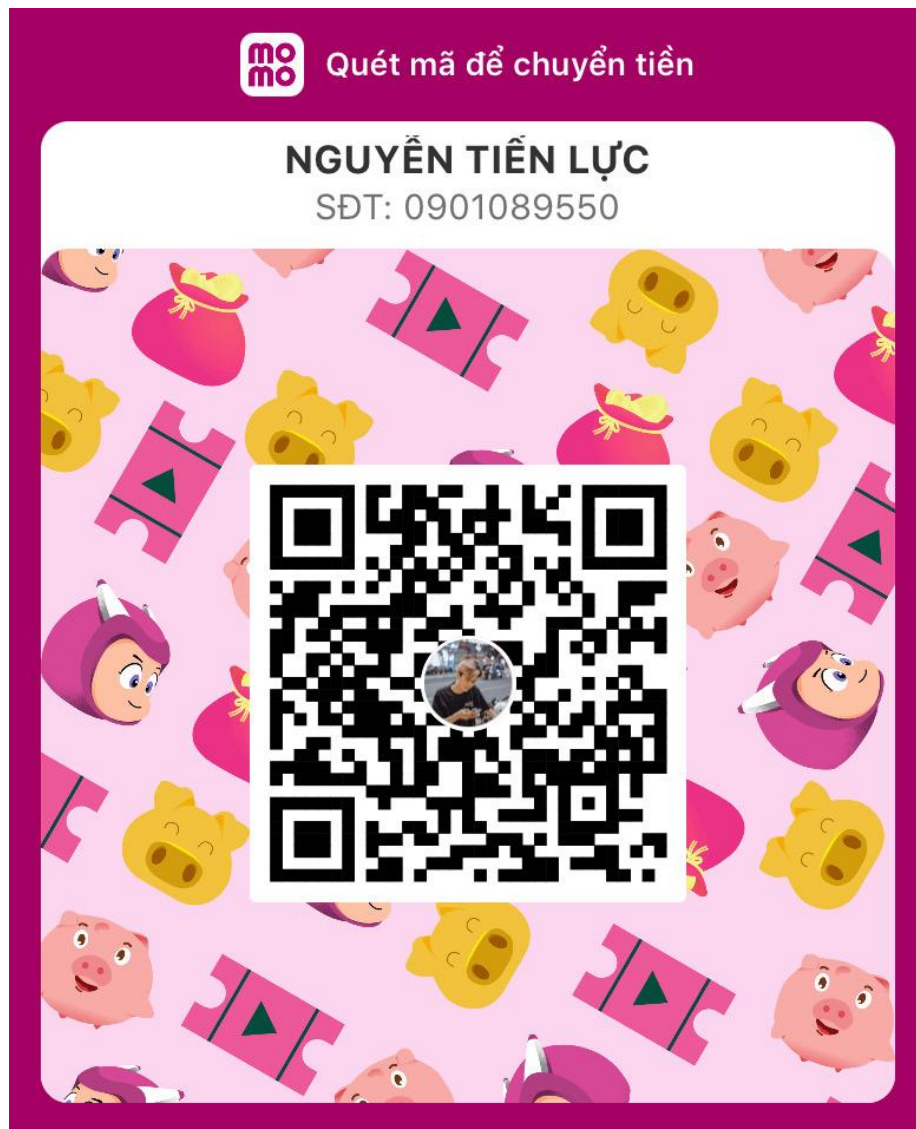
“Vì vậy, hãy tin tớ, im lặng và làm những gì cậu được bảo.”

“Cậu luôn kết thúc mọi thứ như thế này!”

Cuối cùng, tôi không thể không thích Harriet làm ầm lên.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Thanks For Reading